

Posudek na diplomovou práci

**Lucie Sedláčková, Vývoj právní úpravy dědění v českých zemích,
Plzeň 2013, 66 s.**

Předloženou práci autorka rozdělila do deseti částí, včetně úvodu, závěru, cizojazyčného shrnutí, přehledu literatury použitých zdrojů. Jádrem práce tvoří tři kapitoly (o zákonné dědické posloupnosti, o dědění ze závěti a o odúmrti), které jsou dále děleny na podkapitoly. Tato struktura práce však z nepříliš šťastně řešeného obsahu (s. 4) není příliš patrná. Jako nevhodné se jeví zařazení spolků či zápisů do desek zemských v kapitole věnované testamentární posloupnosti, neboť se jedná o jiné instituty, testament nahrazující.

Práce je psána slušným, i když místy kostrbatým slohem a přes občasné přeplepy a chyby i slušnou gramatikou. Její obsah je vzhledem k velkému objemu v souladu s pokyny vedoucího práce chronologicky zúžen na předbělohorské období, což však autorka bohužel v úvodu nezmiňuje. Pokud jde o věcný obsah, je nutno konstatovat, že se jedná o relativně slušnou kompilaci, poskytující nejzákladnější přehled o problematice. Je však založena na několika málo titulech, přičemž některé delší pasáže jsou závislé na jedné konkrétní práci. Autorka využila jen část existující rozsáhlé literatury. Na škodu je zejména absence využití publikovaných výzkumů praktické aplikace dědického práva, které vycházejí zejména z dochovaných testamentů a dokumentů z pozůstalostních řízení, které jsou v posledních letech středem zájmu řady zejména historiků a archivářů. Nevyužity však zůstaly i jiné publikace. Za všechny lze zmínit nevyužití zásadní práce člena KPD M. Černého o Kuneši z Třebovle při zpracování pasáže týkající se poddanských odúmrtí (s. 58 – 59). Na škodu je také zcela minimální využití existujících editovaných pramenů. Pokud jde o poznámkový aparát, autorka v řadě případů odkazuje na zdroje pouze u přímých citací.

V práci lze nalézt řadu diskutabilních tvrzení, z nichž některé jsou důsledkem využití již poněkud antikvované literatury. Například nelze souhlasit s názorem E. Wocela o neexistenci odúmrtí (s. 8). Na s. 9 – 10 autorka označuje za neobvyklé v porovnání se sousedními zeměmi pravidlo, že ženy nabývaly dědění stejná práva, jako měli muži. Domnívám se, že i v okolních zemích tomu bylo stejně a ani

v nich nebylo například rozdílu v právech a povinnostech držitele nemovitosti. Ve vazbě na pohlaví se pouze některá (vojenská povinnost, politická práva) mohla v případě žen upravovat (například zajištěním náhradníka pro vojenskou povinnost). Při pohledu například do desek dvorských nelze souhlasit s názorem, že by do roku 1497 dle zemského práva propadal majetek po ženě odúmrtí (s. 10). V práci lze také nalézt některé nepřesné formulace. Například na s. 34 v případě darování za života nejde o „dědický nárok v případě smrti dárce“, ale spíše o právo obdarovaného k darované věci.

I přes uvedené připomínky práci připouštím k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou velmi dobře až dobře.

Témata k obhajobě:

Dědické právo žen – srovnání zemského a městského práva.

Nedíl.

Intestátní dědická posloupnost – hlavní zásady dle severoněmeckého práva.

Plzeň 18. srpna 2013

JUDr. Vilém Knoll, Ph.D.